

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษา
ของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์
Developing Matthayomsuksa1 Students' Speaking Skills with the
Use of Cooperative Learning Strategy Based on Team Pair Solo
Technique : A Case Study of Bankhontaek School,
SangkhaDistrict, Surin Province

ธีระศักดิ์ สินชัย¹ / พชรนนท์ สายัญท์เกษม²

Theerasak Sinchai / Photcharanon Sayankena

¹ มหบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ดร.,อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว ต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้วิธีการเรียนรู้ดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 4 แผน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบสังเกตการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าทางสถิติ t-test (dependent sample)

ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้ (1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ผลของการศึกษาชี้ให้เห็นว่าวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม เป็นคู่ และเป็นรายบุคคล กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ระบุข้างต้นส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้ดังกล่าว

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ, วิธีการสอนแบบทีมคู่เดี่ยว

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2559

Abstract

The purposes of this study were to study the effectiveness of using a cooperative learning strategy based on a team-pair-solo technique to enhance students' speaking skills, and to investigate the students' satisfaction with the use of the teaching technique mentioned. The sample group, selected by means of a purposive sampling technique, comprised 25 Matthayomsuksa 1 English students taking an English course during the second semester of the academic year 2015 at Bankhontaek School, Sangkha District, Surin Province. The instruments used in this research consisted of 4 five-hour lesson plans, a students' English speaking skills assessment form, an English speaking skills test, observation check lists, and a questionnaire about students' satisfaction. The obtained data were analyzed with the use of means, standard deviation and t-test (dependent samples).

The findings were as follows: (1) The students' overall English speaking ability was significantly higher after learning with the use of the cooperative learning strategy based on the team-pair-solo technique, at a 0.05 level, indicating that the teaching strategy was effective in enhancing students' speaking skills. (2) The students' overall satisfaction with their improvement in English speaking through the use of the cooperative learning strategy based on the team-pair-solo technique was at a high level.

The findings revealed that a cooperative learning strategy based on a team-pair-solo technique was an effective method to help students improve their English speaking skills through working in groups, in pairs, and individually. Moreover, the students were highly satisfied with the technique used while learning to improve their speaking skills.

Keywords: English Language Skills, Cooperative Learning Strategy, Team Pair Solo Technique

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นทักษะการสื่อสาร โดยใช้หลักสื่อสารด้วยการพูด และการเขียนดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่ง ผู้พูดสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก เพื่อให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจได้ นอกจากนี้การพูดยังสามารถช่วยให้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ได้อย่างมาก กองวิจัยทางการศึกษา (2546) รายงานว่าปัจจุบันนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นมีปัญหาในการพูด ไม่กล้าที่จะพูด เพราะขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา สาเหตุหนึ่งมาจากวิธีการสอนของผู้สอนที่ขาดเทคนิคที่จะช่วยให้นักเรียนกล้าพูดและพูดได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนยังคงยึดหลักการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปลทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และขาดโอกาสที่จะได้ฝึกพูดเพื่อการสื่อสารทั้งในชั้นเรียนและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ผู้สอนบางคนยังคงมีความเชื่อว่า ถ้าเน้นการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้วนักเรียนจะไม่มี ความแม่นยำในเรื่องไวยากรณ์ทำให้ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ จากปัญหาด้านการพูดที่กล่าวมานั้น กรมวิชาการ (2551) จึงได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะตัวชี้วัดในด้านการใช้ภาษาอังกฤษว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ต้องสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน และเขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

การพูดเป็นทักษะในการผลิตภาษาประกอบด้วยทักษะการพูดและทักษะการเขียน (productive skills) และเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อทำให้ผู้เรียนเป็นผู้สื่อสารที่ดี การพูดคือการใช้อาการกิริยาทางภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ฮาร์มเมอร์ (Harmer : 2001, 269) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วไม่ใช่ความรู้ทางภาษาแต่เป็นความสามารถผลิตข้อมูลและภาษาเมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมการอภิปราย จุดประสงค์ของการพูดอาจจะเป็นการแสดงความคิดเห็น การชักชวน ผู้คนหรือการจำแนกข้อมูล อย่างไรก็ตามความสามารถในการพูดก็ยังเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนในการสื่อสารในงานวิจัยของ คำสิม แสงสุวรรณ (2547) กล่าวว่า ในระบบการศึกษาของประเทศไทย ได้ระบุว่านักเรียนในโรงเรียนชนบทมีปัญหาและความลำบากในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาดังกล่าวจากการสังเกตในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังจะกล่าวต่อไปนี้

ในปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า ตามที่ วิริยจิตตรา (Wiryachitra : 2001) กล่าวว่า นักเรียนส่วนมากยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อและไม่เกิดความเพลิดเพลินในสิ่งที่เรียนรู้ เพราะบรรยากาศในห้องเรียนเน้นที่ตำราเรียนมากเกินไป ปัญหาที่ส่งผลต่อบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนที่ไม่อำนวยต่อการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับด้านครูผู้สอนครูสอนภาษาอังกฤษบางคนไม่ได้จบสาขาการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงและไม่มีความรู้ความเข้าใจใน

กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โดยเน้นการสอนที่เนื้อหาและโครงสร้างทางภาษามากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในด้านสื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนไม่นิยมใช้สื่อสภาพจริง (Authentic material) ที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ซึ่งจะเน้นการเรียนเฉพาะคำศัพท์จากหนังสือและในด้านเทคนิควิธีการสอน ครูมีความจำกัดในด้านเทคนิคและวิธีการสอน เทคนิคการสอนไม่หลากหลาย ดังนั้น ในห้องเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ ครูควรประยุกต์ใช้เทคนิคที่มีความหลากหลายเพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสนุกสนานกับวิธีการสอนของครู จากปัญหาดังกล่าว จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนการสอนภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนขาดแรงจูงใจและความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในโรงเรียนบ้านขอนแก่น นักเรียนส่วนมากใช้ภาษาทวย (ภาษาส่วย) ซึ่งเป็นภาษาถิ่นประจำจังหวัดสุรินทร์ในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมักใช้ภาษาทวยและภาษาไทยในการพูดและปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู สำหรับภาษาอังกฤษนักเรียนไม่ค่อยใช้ในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลและประหม่าในการพูดสื่อสารกับครู ไม่มีความมั่นใจการพูด ไม่กล้าที่จะออกเสียงและแสดงออกในการพูดสื่อสารในชั้นเรียน ดังนั้นส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Testing, O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านขอนแก่น ปีการศึกษา 2557

จากรายงานประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2557 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านขอนแก่น พบว่า ผลการประเมินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Testing, O-NET) มีค่าเฉลี่ยรวมร้อยละ 34.92 และรายวิชาภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ยร้อยละ 16.66 เมื่อพิจารณาแนวโน้มระดับคุณภาพรายวิชาภาษาอังกฤษพบว่า ผลการประเมินคุณภาพของผู้เรียนไม่ถึงร้อยละ 50 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ของสำนักงานการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ และเมื่อพิจารณาในด้านสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพและมาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน ปรากฏผลว่าความสามารถในการพูดและการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำและอยู่ในลำดับท้ายในโรงเรียนศูนย์เครือข่าย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษลดน้อยลง และจากการสังเกตในชั้นเรียน นักเรียนส่วนมากขาดทักษะในการพูดสื่อสาร ไม่กล้าที่จะพูดกับครู มีความกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อมีกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูน้อยมาก

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของความสามารถในการพูดของผู้เรียนภาษาอังกฤษและปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเพื่อนำมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาเป้าหมาย

อย่างมีประสิทธิภาพ ในปัญหาการจัดการเรียนการสอนสามารถจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างความรู้ของผู้เรียน ในด้านเทคนิคและวิธีการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนของผู้เรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ สื่อการเรียนการสอนก็เป็นเทคนิควิธีการสอนประเภทหนึ่งที่เหมาะสมใช้ในกระบวนการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาความสามารถในด้านภาษาของผู้เรียนซึ่งเทคนิควิธีการสอนและสื่อจะกล่าวดังนี้

กระบวนการทำงานกลุ่มเป็นเทคนิคของวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นการช่วยแก้ปัญหาในกระบวนการเรียนการสอน เพราะผู้เรียนสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแก้ไขปัญหาระหว่างการเรียนรู้ ครูผู้สอนส่วนมากได้พิจารณาวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือและกระบวนการทำงานกลุ่มเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการช่วยเหลือผู้เรียนที่ประสบปัญหาในการเรียน การทำงานภายในกลุ่ม เหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสนใจนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนักเรียน

วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกวิธีการหนึ่งเน้นให้ผู้เรียนแก้ปัญหาและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ได้แก่ ในชั้นทีม มีสมาชิก 4-6 คน ต่อจากนั้นในชั้นคู่ เป็นชั้นที่แยกจากชั้นทีมโดยการจับคู่ แล้วทำการแก้ปัญหาเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ไปด้วยกัน ชั้นที่สามเป็นชั้นเดี่ยวหรือเป็นรายบุคคล เป็นชั้นที่ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองตามที่ คาแกน (Kagan : 1997) กล่าววิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการแก้ไขปัญหาที่ทักษะทางสังคม มีปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และกระตุ้นหรือสร้างความสนใจผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม ทำงานเป็นคู่ และทำงานเป็นรายบุคคล ดังนั้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการที่มีประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียนคือ ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม รวบรวมองค์ความรู้ของผู้เรียน และสร้างผู้เรียนแต่ละคนให้มีความรับผิดชอบต่อการทำงาน อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการเป็นกลุ่ม เป็นคู่และเดี่ยว ด้วยความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนทำให้เกิดทักษะและเข้าใจในบริบทด้วยกระบวนการทำงานกลุ่มร่วมกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่หลากหลายในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เยนี ซูลาสตรี (Yeni Sulastri : 2009) ได้ศึกษา การเสริมสร้างการพูดภาษาอังกฤษผ่านการพูดอภิปรายบทความโดยใช้วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว ในโรงเรียนมัธยมโอเลห์ ผลการศึกษาว่า วิธีการสอนทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพที่สามารถใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดสำหรับผู้เรียน ช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคมระหว่างผู้เรียน และช่วยสอนให้ผู้เรียนแก้ปัญหาผ่านการสื่อสารอภิปรายงานภายในกลุ่มซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฮินดาอันตี (Hidayanti : 2011) ศึกษา การใช้วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ในการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในชั้นมัธยมศึกษาที่ 5 โรงเรียน สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ ปภีร์ มาเกแลง พบว่า วิธีการสอน

แบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่มีประโยชน์และมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน นักเรียนมีความสนุกสนานในการอ่านและมีความรู้อิสระในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันโดยมีค้ำทางสถิติอยู่ในระดับสูง

ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าข้อมูล พบว่า ในต่างประเทศได้นำเอาวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพัฒนาทักษะการอ่าน ของ เวนนี วิดี แอสตุติ (Wenny Widi Astuti : 2011) ทำการศึกษาการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว และ เวณี เอรอราวัตติ (Veni Verawati : 2012) การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนจากบทความเขียนบรรยาย และการพัฒนาทักษะการเขียน อิกกา เคอร์นีอะวะติ (Ika Kurniawati : 2012) ทำการศึกษาค้นคว้าใช้เกมการเดารูปภาพในวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนการบรรยายของนักเรียน

สำหรับประเทศไทย ผู้วิจัยได้ค้นพบว่า วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว นักการศึกษาหรือผู้วิจัยทางการสอนภาษาอังกฤษนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนยังมีจำนวนน้อย แต่พบงานวิจัยในต่างประเทศของ เยนี ซูลาสตรี (Yeni Sulastri : 2009) ที่ใช้วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนพูดอภิปรายและมีความมั่นใจในการพูด ดังนั้น ผลการศึกษาดังกล่าว วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพช่วยแก้ปัญหาในการเรียนรู้ เน้นการทำงานเป็นกลุ่มและทำให้ผู้เรียนไม่วิตกกังวลในการเรียนรู้เพราะผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนภายในกลุ่ม เป็นคู่และสร้างความมั่นใจในการพูด การอ่านและการเขียนยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น โดยพิจารณาถึงความสำคัญของปัญหา ความสำคัญของทักษะการพูด วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว วิธีการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นวิธีการที่มีประโยชน์ที่มีประสิทธิภาพในห้องเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยเชื่อว่าการใช้วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว ที่เป็นเทคนิคการสอนของวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะการพูดของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสในการพูดและสร้างความมั่นใจในการสื่อสารภาษาเป้าหมาย การแสดงความคิดและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนได้อย่างสร้างสรรค์ ยิ่งไปกว่านั้นผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้บทเรียนที่ครูสร้างขึ้นในห้องเรียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น ผู้วิจัยได้สนใจและศึกษาวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) ในห้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อตรวจสอบความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ

นักเรียนที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. การใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดโรงเรียน ศูนย์เครือข่ายทับขอน อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์เขต 3 จำนวน 145 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 25 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์เขต 3 ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของนักเรียนและสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา 2551 โดยศึกษาจากหลักสูตรโรงเรียนบ้านขอนแก่น โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเอกสารที่เกี่ยวข้องในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามมาตรฐานและตัวชี้วัดของหลักสูตรโรงเรียนบ้านขอนแก่น ประกอบด้วยเนื้อหา การใช้คำขอโทษ การบอกทิศทาง การใช้โทรศัพท์และ การบอกอาการเจ็บป่วย ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

3. ตัวแปรในการวิจัย

- 3.1 ตัวแปรอิสระคือ วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว
- 3.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย
 - 3.2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดโรงเรียนศูนย์เครือข่ายทับขอน อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3 จำนวน 145 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 25 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์เขต 3 ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ 2 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) จำนวน 4 แผน ประกอบด้วยเนื้อหา Apology, Giving a direction, Making a phone call และ Sickness & Illness แผนละ 5 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking skills Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัยมี 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วยเนื้อหา Apology, Giving a direction, Making a phone call และ Sickness & Illness

3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการประเมิน ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ คำศัพท์ การออกเสียง ความคล่องในการพูด ไวยากรณ์ และเวลาผู้วิจัยได้ประยุกต์แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากงานวิจัยของ รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร (2545) และประเทือง ใจหาญ (2546)

4. แบบสังเกตการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นเครื่องมือวัดผลประเมินผลของผู้เรียนจากการสัมภาษณ์นักเรียนมีจำนวน 7 ข้อ เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interview) ผู้วิจัยได้สร้างชุดคำถามไว้ล่วงหน้าและมีการถามเป็นกันเองกับผู้ถูกสัมภาษณ์ และการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียน มีอยู่ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการพูดภาษาอังกฤษและด้านการใช้เทคนิคการสอนผู้วิจัยได้ประยุกต์จากงานวิจัยของอิกกา เคอร์นีอะวะติ(Ika Kurniawati : 2012) และงานวิจัย บัณฑิต ปันศิริ (Bundith Punsiri : 2011)

5. แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว โดยจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ ลิเคอร์ท (Likert) โดยมีค่าแปลความหมายดังนี้

4.51 – 5.00	มีความพึงพอใจมากที่สุด	3.51 – 4.50	มีความพึงพอใจมาก
2.51 – 3.50	มีความพึงพอใจปานกลาง	1.51 – 2.50	มีความพึงพอใจน้อย
1.00 – 1.50	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด		

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking Skills Test) ก่อนเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วยเนื้อหา Apology, Giving a direction, Making a phone call และ Sickness & Illness แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลคะแนน

2. ปฏิบัติการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างไว้ซึ่งแต่ละแผนใช้เวลา 5 ชั่วโมง ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว แบ่งชั้นการสอนได้ 3 ขั้นตอน ขั้นที่ 1 เป็นการเข้ากลุ่มใหญ่มีสมาชิก 4-6 คนใช้เวลาการสอน 3 ชั่วโมง โดยนักเรียนได้รับหัวข้องาน ใบงานและใบความรู้จากครู ดำเนินกิจกรรมที่ครูอธิบายใบงาน ซึ่งผู้เรียนจะทำการแก้ไขปัญหา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็น ฝึกเขียนบทสนทนา ฝึกพูดและฝึกซ้อมการแสดง ประกอบด้วยกิจกรรมละครสั้น (Skits) โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ จากนั้นออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน ขั้นที่ 2 เป็นชั้นจับคู่ มี 2 คน ใช้เวลา 1 ชั่วโมง เมื่อผู้เรียนได้แก้ไขปัญหาหรือดำเนินเสร็จสิ้นในชั้นที่อย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้เรียนก็จะถูกแบ่งออกเป็นคู่ (Partners) ผู้เรียนจะได้รับหัวข้องานที่ใกล้เคียงเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวันเหมือนในขั้นทีมและผู้เรียนก็ดำเนินการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน เช่น การฝึกพูด การฝึกเขียนบทสนทนาสั้นๆ การฝึกแต่งประโยคและการฝึกซ้อมกิจกรรม ประกอบด้วยกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) กิจกรรมการลอกเลียนแบบ (Simulation) กิจกรรมการสร้างบทละคร (Scripted Play) เป็นต้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ จากนั้นก็ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนและชั้นสุดท้าย เป็นชั้นเดี่ยว ใช้เวลา 1 ชั่วโมง เมื่อผู้เรียนดำเนินกิจกรรมในชั้นคู่เสร็จสิ้น ผู้เรียนก็จะถูกแยกออกจากคู่ของตนเอง โดยให้ดำเนินการเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนจะถูกทำการทดสอบจากครูให้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เช่น การพูด การอ่านและการแสดงหน้าชั้นเรียน เนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบผู้เรียนจะใกล้เคียงกันในขั้นทีมและคู่ ประกอบด้วยกิจกรรมการแสดงที่ไม่ได้เตรียมมาก่อน (Improvisation) และ กิจกรรมการพูดตามบทละครที่ครูสร้างไว้ (Exploiting Scripted Play) นักเรียนทั้งหมดมีเวลาในการเรียนการสอน 20 ชั่วโมง รวม 4 แผน

3. หลังจากสิ้นสุดการเรียนการสอนทั้ง 4 แผน ผู้วิจัยจะทำการประเมินพฤติกรรมของนักเรียนโดยใช้แบบสังเกตการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน (การสัมภาษณ์นักเรียน การเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียน) และแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างทำกิจกรรมในชั้นเรียนแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลคะแนน

4. หลังจากสิ้นสุดการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 แผน นักเรียนทั้ง 25 คน ในห้องเรียนเป้าหมายผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (English Speaking Skills Test) อีกครั้ง

5. หลังจากจัดการเรียนการสอนครบทั้ง 4 แผนแล้ว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ 2 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3 ผู้วิจัยทำการศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เพื่อแสดงความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

6. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลและอภิปรายการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking Skills Test) โดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของคะแนน โดยใช้ค่า - test (Dependent Samples)

2. วิเคราะห์คะแนนจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว มาเทียบเกณฑ์ผ่านที่ตั้งไว้ มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ร้อยละ 60 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ทั้ง 4 แผน โดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมายดังนี้

คะแนน	12-20	หมายถึง	ดี
คะแนน	10-11.9	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	0-9.9	หมายถึง	ปรับปรุง

3. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกตการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการสัมภาษณ์นักเรียนและการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

4. เปรียบเทียบผลคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว (หลังเรียนจบทั้ง 4 แผน) โดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณภาพของคะแนน

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สังเกตได้จากผลการทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ($\bar{x} = 14.36$, S.D = 3.58) และมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{x} = 30.12$, S.D = 3.33) ดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวนคน (N)	คะแนนเต็ม (40)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ก่อนเรียน	25	122	14.36	3.58	-13.46
หลังเรียน	25	427	30.12	3.33	9.18

2. ผลการวิเคราะห์คะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวม อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 16.83$ และ S.D = 1.33) และเมื่อพิจารณาเป็นรายแผนพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 16.04$ และ S.D = 1.56) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 17.08$ และ S.D = 1.22) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 17.12$ และ S.D = 0.92) และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 อยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 17.08$ และ S.D = 1.22) ดังนั้น แสดงว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว

แผนการจัดการเรียนรู้	คะแนนก่อนเรียน (20)			ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	คะแนนหลังเรียน (20)			ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
	คะแนนรวม	(\bar{X})	(S.D)		คะแนนรวม	(\bar{X})	(S.D)	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	99	3.69	1.20	ปรับปรุง	401	16.04	1.56	ดี
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	113	4.52	1.44	ปรับปรุง	427	17.08	1.22	ดี
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	115	4.60	1.60	ปรับปรุง	428	17.12	0.92	ดี
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	122	4.88	1.98	ปรับปรุง	427	17.08	1.22	ดี
โดยรวม	107.75	4.31	2.06	ปรับปรุง	420.75	16.83	1.33	ดี

3. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกตการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการสัมภาษณ์นักเรียนและการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามระดับ มีการปฏิสัมพันธ์กัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและคิดแก้ไขปัญหาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยกันโดยผ่านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่และเป็นรายบุคคล จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนในห้องเรียนที่ทำการทดลองซึ่งมีคำถามอยู่ 7 ข้อ และการเขียนแสดงความคิดเห็น มี 2 ข้อ สรุปได้ว่า ผู้เรียนชอบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เพราะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการพูดและสร้างความมั่นใจในการพูด และผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สร้างทักษะทางสังคมผ่านกระบวนการทำงานกลุ่มอย่างสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพ

4. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจหลังจากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.38$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยในระดับมากทุกด้านดังตาราง 3

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2559

ด้านที่ประเมิน	ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับความพึงพอใจ
เนื้อหา	4.29	1.02	มาก
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.36	1.28	มาก
สื่อการเรียนการสอน	4.42	0.31	มาก
การวัดผลประเมินผล	4.38	0.34	มาก
ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน	4.48	0.36	มาก
โดยรวม	4.38	0.22	มาก

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยแต่ละข้อ ดังนี้

1. ผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

จากการวิจัย วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ เน้นการทำงานช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สร้างแรงจูงใจในแก้ไขปัญหาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ เยนี ซูลาสตรี (Yeni Sulastri :2009) ได้ศึกษาการเสริมสร้างผู้เรียนในการพูดอภิปรายโดยใช้วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยวในโรงเรียนมัธยมศึกษาโอเอลีย์ พบว่าผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถในการพูด โดยให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ทศนคติและความรู้สึกต่างๆได้อย่างคล่องแคล่ว ครูควรสร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้และมีความสุขในการทำกิจกรรม ดังนั้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยวเป็นหนึ่งในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าและมั่นใจในการพูดอภิปรายและบรรยายเนื้อหาได้โดยให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่และเดี่ยว เวนี เรวราวตี (Veni Verawati : 2012) ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะอ่านเพื่อความเข้าใจจากบทความพรรณนาผ่านวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยวพบว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจจากบทความพรรณนาของผู้เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยวดีกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 วิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้และแก้ปัญหาไปด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและพัฒนาทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ อิบบอล ไฟซอล แรมเบ (Iqbal Faisal Rambe : 2010) ทำการศึกษา การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการอ่านเพื่อความเข้าใจผ่านวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว พบว่าวิธี

การเรียนรู้ ทิม คู่ เตี่ยว เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน แอนนิสา นูรูล อิลมิ (Annisa Nurul: 2012) ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดผ่านวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาขาวิชาการท่องเที่ยว โรงเรียน SMKN พบว่าผู้เรียนได้รับการพัฒนาผ่านการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษและมีโอกาสในการใช้ภาษาในหลากหลายสถานการณ์ อิวาน โมริซิโอ (Ivan Mauricio: 2011) ศึกษาบทบาทกลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน จอร์จ วอชิงตัน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงขึ้น นักเรียนมีความคล่องในการพูด การออกเสียงได้ถูกต้องโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ อาดิน Fitriansyah Maulani : 2012) ศึกษา การพัฒนาการสร้างแรงจูงใจในการพูดผ่านการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือชั้นปีที่ 2 โรงเรียน มาตราซาย์ อาลียะฮ์ เนเจอร์โยกยะคาราต้า 2 พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ สร้างแรงจูงใจ กระตุ้นการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดและไม่เบื่อในการเรียนรู้และ วิคตอเรีย ขมิ้นเขียว (2549:48-51) ทำการศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดและทักษะสัมพันธ์ภาษาพระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับต้น พบว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีที่เน้นให้ผู้เรียนแก้ไขปัญหา ทำงานเป็นกลุ่ม และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟัง-พูดได้อย่างดีในหลายวิธี และผู้เรียนได้โอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและในชั้นเรียน จากนักวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูด ทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือและวิธีการสอนแบบ ทิม คู่ เตี่ยว พบว่าหลังเรียนรู้ด้วยรูปแบบดังกล่าวผู้เรียนมีความสามารถในการพูด การอ่านและการเขียนสูงขึ้น ผู้เรียนมีความมั่นใจ มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างทำงานและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทิม คู่ เตี่ยว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า นั้น พบว่ามีนักการศึกษาและนักวิจัยได้นำเอาวิธีการสอนแบบ ทิม คู่ เตี่ยว มาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่มาก แต่พบงานวิจัยที่ใช้วิธีการสอนแบบทิม คู่ เตี่ยว มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัย ได้สนใจและประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3 ซึ่งพบว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{x} = 16.83$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เนื่องจาก นักเรียนได้ปฏิสัมพันธ์สื่อสารและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนได้ช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาไปด้วยกันผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม การทำงานคู่ และการทำงานเป็นรายบุคคล โดยมีกิจกรรมหลากหลายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น กิจกรรมละครสั้น (Skits) กิจกรรม

บทบาทสมมุติ (Role plays) และกิจกรรมท่องบทพูดตามบทละครเป็นต้น ซึ่งนักเรียนได้ฝึกอ่านบทความ ฝึกออกเสียง ฝึกเขียนบทสนทนา ฝึกซ้อมการพูดและออกมาพูดนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนดังนั้นวิธีการสอนนี้ เป็นวิธีการที่มีประโยชน์และมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม การมีมนุษยสัมพันธ์ การปฏิสัมพันธ์สื่อสารและการแก้ไขปัญหาอย่างมีขั้นตอนโดยผ่านกระบวนการทำงานกลุ่มอย่างสร้างสรรค์ เมื่อนักเรียนมีความมั่นใจยิ่งขึ้นก็สามารถทำงานด้วยตนเองหรือทำงานเป็นรายบุคคล เสริมสร้างการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน สร้างความมั่นใจและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการประเมินความพึงพอใจหลังการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.38 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยทำการศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ยังไม่พบงานวิจัยดังกล่าวมากนัก ซึ่งมีงานวิจัยที่ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนดังนี้ เกศรา อินทะนนท์ (2556) ศึกษา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษภายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT แตกต่างจากก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยที่คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน มีความความก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีความมีความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT กล่าวได้ว่า พบความพึงพอใจในระดับเดียวกัน โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเหมือนกันแต่แตกต่างกันที่เทคนิคที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ปวีณา สุวรรณปักษ์ (2557) ศึกษา การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด โดยใช้แผนการสอนแบบสถานการณ์จำลอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยววิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้แผนการสอนแบบสถานการณ์จำลองอยู่ในระดับดี กล่าวได้ว่า พบความพึงพอใจในระดับเดียวกันแต่ใช้วิธีการสอนแตกต่างกัน ชุตินา สว่างภพ (2555) ศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจดีและพฤติกรรมนักเรียนพบว่า เกมทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน บรรยากาศไม่ตึงเครียด นักเรียนส่วนมากตั้งใจร่วมกิจกรรม กระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความมั่นใจมากขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ กล่าวได้ว่าได้พบความพึงพอใจในระดับเดียวกันแต่เกมการสื่อสารทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมดีมาก มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษรมย์ภรณ์ สุขเกษม (2556) ศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวก

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูด และการเสริมแรงบวกมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด นับได้ว่าเป็นวิธีการเรียนรู้คนละวิธีและได้ผลคนละระดับ

กล่าวสรุปได้ว่า มีหลายเทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทำให้เกิดความพึงพอใจในระดับมากหรือดีขึ้นไป วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นอีกเทคนิคการสอนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) ในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่ดี กล่าวคือ วิธีการสอนนี้มุ่งเน้นให้สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดีต่อกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมคิดแก้ปัญหา ร่วมรับผิดชอบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ โดยผ่านการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่และทำงานเป็นรายบุคคล อีกทั้งทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูด ผู้เรียนได้โอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม อีกทั้งผู้เรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกภายในกลุ่ม นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการปรับปรุงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงถือว่าเป็นนวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า กิจกรรมการละครสั้น (Skits) และ กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role plays) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการพูด คือ นักเรียนได้ฝึกอ่าน ฝึกออกเสียง ฝึกสร้างบทสนทนาและฝึกซ้อมทักษะการพูดกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มอย่างสนุกสนานและมีความสุข ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนได้ดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว และในระดับอื่นๆ

2.2 ควรศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว และในระดับอื่นๆ

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2559

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). เอกสารชุดเทคนิคการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียน
สำคัญที่สุด. ศูนย์พัฒนาหลักสูตร.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2546). กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. การศึกษาสภาพการจัดการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษมุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เกศรา อินทะนนท์. (2556). ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการ
จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT. วิทยานิพนธ์. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คำสิม แสงสุวรรณ. (2547). การศึกษาปัญหาการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียน
โรงเรียนประถมศึกษาของผู้บริหาร สังกัดงานการประถมศึกษา จังหวัดสงขลา.
กศ.ม. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ชุตินา สว่างภพ. (2555). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6. งานวิจัยในชั้นเรียน. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2558. ได้จาก
www.kroobannok.com/blog/65700.
- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่าง
วิธีการสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับวิธีการสอนแบบปกติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชี โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม. วิทยานิพนธ์. สาขาการ
สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รมย์ภรณ์ สุขเกษม. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ที่เน้นการฟัง-พูด และการเสริมแรงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1: วารสารศึกษาศาสตร์
มสธ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธราช.
- วิคตอเรีย ชมันเขียว. (2549). การศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการฟัง-พูดและทักษะสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักเรียนระดับต้น. วิทยานิพนธ์. ศษ.ม.
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร. วิทยานิพนธ์. สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ปวีณา สุวรรณปักข์. (2557). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด โดยใช้แผนการสอนแบบสถานการณ์จำลอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2. วิจัยในชั้นเรียน. แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยววิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ.
- สงบ ลักษณะ. (2541). แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา. วารสารข้าราชการครู. 18(6), 2-7.
- สถาบันส่งเสริมการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ. (2543). แนวทางการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา : เพื่อพร้อมรับการประเมินภายนอก. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Adin Fitriansyah Maulani. (2012) . **Improving Students' Speaking Motivation Through the Use of Cooperative Learning Strategy in Grade 2 of Madrasah Aliyah Negeri Yogyakarta II.** Thesis. Department of English Language Education Faculty of Languages and Arts. Yogyakarta State university.
- Annisa Nurul. (2012). **Improving Speaking Skills through Cooperative Learning for the Tenth Grade Students of the Tourism Program at SMKN 7 Yogyakarta in the Academic Year of 2011/2012.** Thesis. YOGYAKARTA STATE UNIVERSITY. Retrieved 7th June 2015, from <http://eprints.uny.ac>.
- Bundith Punsiri. (2011). **The Effectiveness of Drama Techniques on Foreign Language Classroom Anxiety Reduction of Thai EFL Students.** Thesis. M.A. (English). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
- Harmer, Jeremy. (2001). **The Practice of English Language Teaching.**
- Hidayanti. (2011). **The Use of Team Pair Solo in Improving Students' Reading Comprehension.** Thesis. English department, faculty of Languages and Arts, Semarang State University.
- Iqbal Faisal Rambe. (2010). **Improving Students' Achievement in Reading Comprehension through Team Pair Solo.** Thesis. English Department, Faculty of Languages and Arts State University of Medan, Medan – Indonesia.
- Ika Kurniawati. (2012). **The Use of Picture-Guessing Games In Implementing Team-Pair-Solo Technique to Improve the Students' Ability to write Descriptive Text.** Thesis online. Faculty of Languages and Arts of Semarang State University. Retrieved August 2, 2015, from www.eric.ed.gov/PDFS/ED382035.pdf.

- Ivan Mauricio.(2011). **Role of Cooperative Learning Strategies in the Development on 5th Graders' Speaking Skills at George Washington School**. Thesis online. Retrieved December 15th 2015, from repository.lasalle.edu.co/bitstream/handle/.../T26.11%20P115r.pdf,
- Kagan, S.(2001). **Kagan Structures for Emotional Intelligence**. Kagan Online Magazine. Retrieved 2rd June 2015, from <http://www.kaganonline.com/Newsletter/index.html>.
- Kagan, Spencer. (1997). **Cooperative Learning**. San Clemente, CA: Kagan Publishing, 1994.www.Kagan Online.com.MAURER, J.K. Presentation, practice, and production in the EFL class. The Language Teacher, Retrieved August 2, 2015, from http://www.jaltpublications.Org/tlt/files/97/sep_maurer.html
- Kagan, K, Kagan, M, &Kagan, S. (1997). **Cooperative learning structures for teambuilding**. Kagan Cooperative Learning.1160 Calle Cordillera, San Clemente, CA 92673.
- Nelson, S. M., Gallagher, J. J., & Coleman, M. R. (1993). **Cooperative learning from two different perspectives**. Roeper Review, 16, 117–121.
- Tsai, S. (1998). **The effects of cooperative learning on teaching English as a foreign Language to Senior High School Students**. Master's Thesis. National Kaohsiung Normal University.
- Veni Verawati. (2012). **Improving Students' Reading Comprehension on Narrative Text Through Team Pair Solo**. Thesis.Department of English Education.Faculty of Languages and Arts Education Ikip Pgrl Semarang University.
- Wei, C. & Chen, Y. (1993). **A study of Taiwanese college students' perceptions about 177 cooperative learning in English class**. Proceedings of the 10th International Symposium on English Teaching. 175-191. Taipei, Taiwan Crane.
- Wenny Widi Astuti. (2011). **Improving Students' Reading Comprehension through Team Pair Solo Strategy: A Case Study at the Second Year Students of SMP Negeri 3 Taman in the Academic Year 2010/2011**. Thesis. Department of English Education. Faculty of Languages and Arts Education Ikip Pgrl Semarang University.
- Wiryachitra, A. (2001). **English Language teaching and learning in Thailand in**

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2559

this decade. Retrieved November 19th, 2014 from <http://www.apecneted.org/knowledgebank>.

Wiryachitra Arunee. (2004). **A Thai University English Scenario in the Coming Decade.** Thai TESOL, 14(1),4-7. Retrieved November 19th, 2015 from <http://www.apecneted.org/knowledgebank>

Yeni Sulastri. (2009). **Encouraging Students' Speaking Mastery of Discussion Text by Using Team Pair Solo Strategy at Senior High School Oleh.** Thesis. English Department College of Teacher Training and Education. Indonesia.

Yu, G. (1995). **Implementing cooperative learning approach in an EFL class in Taiwan.** NSC-83-0301-S-017-008.